

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 11295

DER HARBST-VINT OYF DER
RAYZE

S. Reynhaymer

*The original of this title comes from the permanent collection of the
YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

ס. רינה?? מער.

דער הארבס-זוינט

אויף דער רייזע

איבערזעצט פון דייטש

פון מנוחה ראבינאוויטש.

צווייטע אויפלאגע.

צענטראלע יידישע ביבליאטעק
אין פרעסע ארכיוו

פארלאג "קולטור-ליגע" ביאליסטאק.

1921.

№ 9.

13/3376

ס. ריינהיימער.

ד. י. א. מעריסאן

דער הארבסט-זויגנט

אויף דער רייזע

אזבערזעצט פון דייטש

פון מנוחה ראפינאוויטש.

צווייטע אויפלאגע.

צענטראלע יודישע פובליאציע
אין פרעסע ארכיוו

פארלאג „קולטור-ליגע“ ביאליסטאק.

1921.

№ 9.

דוקעריי מישאנדוניק, ליטאווע 25.

— № 9 —

WIATR JESIENNY
oo W PODRÓŻY oo
oooo S. Reinhejmer
z niemieckiego
M. Rabinowicz oooo

Wydawnictwo
„Kulturalno-Oświatowe“
w Białymstoku.

Drukarnia Miszondznika Białystok
Lipowa № 25.

דער הארבסטווינט אויף דער ריזע.

אין דרויסן איז געווען א שיינער הארבסט-
וועטער. דער הימל איז געווען בלוי, די זון האט
געשיינט, אין די גערטנער האָבן געבליט רויטע
ליילעך און ווייסע אסטרעס.

אין אזא וועטער איז גוט אַ גאַנצן טאָג אַרומ-
שפּאַצירן.

— ווייסט איר, קינדער, וועמען דאָס איז אינ-
געפאלן? — דעם ווינט, דעם הארבסטווינט.

— הוי-הוי! האָט ער געמאַכט;— איז דאָס היינט
אַ וועטער, נאָר אַרומצווואַנדערן, איך וועל זיך
אַ לאָז טאָן אין וועג אַריין! וועט דאָס זיין אַ
פּריילעכער שפּאַציר! הוי-הוי!

מאַכט ניט דער ווינט קיין גרויסע הכנות און
לאָזט זיך אין וועג אַריין.

— הוי-הוי! — האָט זיך דערהערט זיין הויזשען
אַבער דער גאס. — הוי-הוי! איך-לאָז זיך אויף דער
ריזע! ווער פאַרט מיט מיט מיר? — האָט דער
ווינט הויך אויסגערופן.

האָט מען זיך אַ לאָז געטאָן מיט אַ מאָל פון

ארבע פינות עולם: פארטר:קנטע בלעטער, שפענער,
ליידיקע פאפירענע זעקלעך; אפילו א פאָר היט
זינגען אראָפּגעפּלויגן פון די קעפּ פון די דורכ-
גייער און האָבן אויך געוואָלט צושטיין צו דער
פריילעכער הברה.

דער ווינט איז געווען העכסט צופרידן.
— אָט דאָס איז גוט האָט ער געזאָגט; — א
מחיה, ווי עס פאָרט זיך! — און ער האָט אַ יאָג
געטאָן די היט איבער דער גאנצער גאס.

אויף דרויסן איז געוואָרן פריילעך. אלעמען
האָט אָנגענומען אַ חשק זיך יאָגן צוזאמען מיטן
ווינט.

דאָ האָט זיך די גארדין אַרויסגעכאַפט פון
פענסטער אַרויס, דאָרט האָט דער לאָדן אָנגעהויבן
צו טאַנצן אויף זינגע האטשיקעס. אָבער ביידע, סיי
דער גארדין און סיי דער לאָדן האָבן, נעבעך, ניט
געקענט מיטפאָרן.

זעט נאָר! דעם בלומענטאַפּ פון פענסטער
האָט זיך אויך פאַרוואָלט אין וועג אַריין: ער האָט
אָנגעהויבן זיך שאַקלען אהין און צוריק. מיט אַ
מאָל — טראַך! — און ער ליגט שוין אויף דער
גאס. אַ שאַד!

די מענטשן האָבן געשרייען, געזיידלט דעם
ווינט. עטלעכע האָבן זיך געיאָגט נאָך זייערע היט,
אנדערע האָבן אויף גיך צוגעמאַכט די פענסטערס.

ס'איז געווען ליהודים!

דער ווינט האָט זיך אָבער אַרומגעזען, אַז
אַזאַ נסיעה מיט אַ צו גרויסן עולם איז פאַרבוּנדן
מיט אַ סך מניעות: איינער נָקען בכלל ניט מיט-
פאַרן, אַ צווייטער בלייבט אין מיטן וועג. האָט ער
אַ קלער געטאָן:

— כוועל בעסער זיך אַ לאָז טאָן ווייטער
אליין. אָבער וואָס איז פאַר מיר די ענגע גאַס? איך
דארף ברייטקייט, פּרטיהייט!

* * *

הינטער דער שטאָט האָט זיך געצויגן אַן אָפּ-
געשניטענער פעלד. אויפן פעלד איז אַרומגעלאָפן אַ
חברה יינגלעך, וואָס האָבן געוואָלט ארויפלאָזן אינ-
דערלופטן פאַפּירענע שלאַנגען. די שלאַנגען זיינען
געווען שיינע, גרויסע, מיט לאַנגע פאַרשיידנפאַרביקע
וויידלעך. איין זאך נאָר איז געווען ניט גוט: זיי
האָבן ניט געוואָלט פליען.

דער ווינט האָט גלייך זיך אַ לאָז געטאָן צו זיי:

— זאָגט נאָר, מיניע טייערע, האָט ער זיך
געווענדעט צו די שלאַנגען; וואָס האָט איר אַזאַ
מוראדיקן אויסזען? ס'איז דאָך פשוט אַ שרעק אַ
קוק צו טאָן אויף אייך. ווי איך זע, איז מיט אייער
פליען עפעס ניט אינגאַנצן יום-טובדיק. ווארט נאָר
אַ ווילע, כ'וועל אייך אַ ביסל צוהעלפן.

און דער ווינט האָט אונטערגעכאַפט די שלאַנג-
גען און זיי אַ לאַז געטאָן אין דער הויך.

— אַזוי, אָבער רויק; ציטערט ניט, האַלט די
ווינדלען נאָר גלייך! אָט אַזוי, איר זעט מיניע
ליבע? איר פליט דאָך אויסגעצייכנט. איצט פאָר-
זיכטיק: דאָ איז אַ בויס, האָט אין זינען אייערע עקן!
די פאַרשיידנפאַרביקע פאַפירענע שלאַנגען
האַבן שוין געשוועבט אין דער לופטן.

די יינגלעך האָבן אַזש געטאַנצט פון שימחה.
דער ווינט האָט אָבער ניט געהאַט קיין צייט דאָ
צו בלייבן.

— איצט, מיניע טייערע, ווייסט איר שוין אַליין
גאַנץ גוט, ווי מ'דאַרף פליען — האָט ער געזאָגט צו
די שלאַנגען און איז אוועקגעפלוין ווייטער.

ער איז געקומען צו אַ וואַלד. די בלעטער

אויף די בימער זיינען געווען אויסגעצירט אין
רויטן, ברוינעם און געלן. דאָס האָט זיי דער האַרבסט,
קומענדיק אין יענעם וואַלד, אָט די שנינע קאַלירן
געבראַכט.

ווי נאָר די בלעטער האָבן דערשפּירט דעם
ווינט, האָבן זיי אָנגעהויבן זיך צו בעטן ביי אים:

— ווינטעלע, ליבער ווינטעלע, נעם אונדז שוין
אַראָפּ פון די ביימער. וואָס האָבן מיר פון אונדזער
שנינקייט, אַז מיר זיצן שטענדיק אין דער הויך?
אוי, מיר וואָלטן דאָך שוין אַזוי וועלן אַראָפּ-
פליען אויף דער ערד, לויפן, טאַנצן און
שפּרינגען.

— גוט, — האָט זיך צופּרידן אָפּגערוּפּן דער
ווינט. ער האָט זיך זייער דערפּרייט, וואָס ער האָט
זיך באַגעגנט אין וועג מיט אַזוינע קליינע ליבלעכע
טענצערקעס.

— פ... פ... פ...— האָט ער אָנגעהויבן צו בלאָזן.
— פ... פ... פ...— האָט ער געמאַכט נאָך שטאַרקער.
און מיט אַ מאָל האָט אויף דער ערד זיך אַ שאַט
געטאַן אַ גאַנצער רעגן פון בלעטער.

אויפן וועג האָט זיך גלייך אָנגעהויבן אַ טאַג-

צערני, די בלעטער האָבן אָנגעהויבן זיך צו דרייען
ראָד איין, ראָד אויס; און דער ווינט, דער זעל-
טענער טענצער, האָט זיי מיטגעהאַלפן, צוזונגען-
דיק דערבני זיין ווונדערבארן לידל: — הוי-הוי!
הוי-הוי! ..

אָפּגעטאַנצט, האָט זיך דער ווינט אַ לאָז גע-
טאָן ווייטער.

אויף אַ בערגל האָט ער דערווען אן אַלטע
חורבה. דער ווינט האָט זיך דערפרייט;

— מיר זינען דאָך עפעס אַלטע באַקאַנטע! ..

באמת זינען זיי געווען גוטע באַקאַנטע פון
לאַנג. זיי האָבן זיך נאָך געקענט פון אַמאָל, ווען די
אַלטע חורבה איז געווען אַ גרויסער טורעם. איצט
איז זי שוין געוואָרן אַלט. אירע ציגל זינען אינ-
גאַנצן צעפאַלן, פון פענסטער און טירן איז שוין
קיין זכר נישט געבליבן, דער דאָך איז געווען אַפ-
געריסן, און פון אַלע זייטן האָבן אַרויסגעקוסט גרוי-
סע שוואַרצע לעכער.

אַבער גראַדע מיט דעם איז דער ווינט געווען
זייער צופרידן, ווייל ער האָט געקענט פריי אַרײַן

דורך אלע זיטן; ארומשפאצירן, בלאָזן, פינפן, ווי-
פיל דאָס האַרץ גלוסט. —

פריילעך און שטופעריש איז אַרומגעלאָפן
דער ווינט איבער אלע ווינקעלעך פון דער חורבה.
אין די יאשטשערקעס און שפינען, וואָס האָבן זיך
דאָ צווישן די שטיינער געפונען, האָבן זיך צוגע-
הערט צו זיין פינפן.

— זע נאָר! — איז דער ווינט פלוצלונג גע-
בליבן שטיין אַ פאַרווונדערטער, — ווי קומסטו אַהער?

דאָס האָט ער זיך אזוי געווענדעט צו אַ קליין-
נעם שטיינעם סכך-ביימעלע, וואָס איז געוואָקסן אויבן
אויף די חורבות פון טורעם און האָט אַרויס-
געקוקט מיט זינע גרינע צווייגן צווישן די גרויע
שטיינער.

— דו דערקענסט מיך ניט? — האָט געפרעגט
דער סכך-ביימעלע, — דו האָסט דאָך מיך אַליין
געבראַכט אהער, דאמאָלסט, ווען איך בין נאָר אַ
קליין קערנדל געווען. געדענקסטו איך בין דאָ-
מאָלסט אין וואַלד געלעגן. דו האָסט מיך אויפגע-
הויבן און אוועקגעטראָגן אַהער, צווישן אַט-די גרויע
שטיינער, איצט בין איך שײן אויסגעוואָקסן, האָ?

— גרויס און שיין ביסטו געוואָרן, ליבער
סך-ביימעלע! כ'וואָלט דין גאַרנישט דערקענט, —
האַט געענטפערט דער ווינט. — ער האָט זיך זייער
געפרייט מיט דער אומגעריכטער באגעגעניש. — א
שאַד נאָר, וואָס איך קען דין ניט מיטנעמען מיט
זיך אויף דער ריזע. כ'וועל אָבער אָפט קומען צו
דיר צו גאסט, קליינער סך-ביימעלע! איצט איינל איך,
איך מוז פאַרן ווייטער. א גוטן טאָג!

ארום דער חורבה, אין בלישטשנדיקן האַרב-
טיקן זונענשיין האָבן זיך אין דער קלאָרער לופט
ארוםגעטראָגן דינע לאַנגע שפינפעדעם.

— ווען איך וואָלט געהאט טויזנט אַזעלכע
פעדעם, וואָלט איך גלייך געהייסן מאכן פון זיי א
דינעם שלייער און וואָלט אים אוועקגעטראָגן צום
קליינעם גרינעם סך-ביימעלע. — האָט דער ווינט
א טראַכט געטאָן.

נאָר דער ווינט האָט פּינט צו טראַכטן לאַנג
וועגן איין און דערזעלבער זאך. ער האָט זיך פאר-
געסן וועגן סך-ביימעלע און איז געפּלויגן ווייטער,
באָרג אראָפּ, צום טאָל.

דאָרטן האָט ער אויף אַ ברוינעם קארטאָפּל-
פעלד דערזען אַ פּריילעכען פּערדל.

— הוי-הו! — האָט מיט צופּרידנקייט געפּינפט
דער ווינט, — דאָרטן בראַט מען קארטאָפּל. אי, ווי
גוט עס שמעקט. מ'דארף אַהינצו אַ שפּאַציר טאָן!

און ער האָט אזא בלאָז געטאָן אויפן פּייער,
אַז די מענטשן וואָס זיינען דאָרטן געשטאַנען, האָבן
געמוזט אָפּשפּרינגען אָן אַ זייט. ביי אַוינעם האָט
דער פּייער שיר-שיר ניט אָנגעכאַפט דעם בגד.

— אוי, סאַראַ שלעכטער ווינט! — האָט דער
מענטש אַ געשרי געטאָן.

דעם ווינט איז נאָך פּריילעכער געוואָרן. ער
האָט אַ בלאָז געטאָן דעם רויך די מענטשן גלייך
אין פנים און אין מויל אַרײַן. זיי האָבן אָנגעהויבן
צו הוסטן און אים זידלען. האָט ער גלייך געמאַכט
פליטה, מיטנעמענדיק מיט זיך אַ ביסעלע שמעקע-
דיקע לופט פון די קארטאָפּל.

— דאָס וועל איך אוועקטראָגן אין דאָרף, —
האָט געטראכט דער ווינט. — זאָל כאַטש ביי יענע
מענטשן, וואָס געפינען זיך דאָרטן, לויפן אַ ביסל
די סמייע פון מויל!

אין דער זייט אין געזען געווען פון א

קונסט.

—

מיט א פיל פריש אין פרייען אין דער
זייט אין דער אלגעמיינען און האט דער
מיט אפגעגעבט אין זיך אגעטענע
מיט זיין פרייעקייט.

בזוך פאר האט איינגעזען די זאך
טיכט. האט דאך געטרוקנט אייבן פארקאן אין
דערביי האט זי מיט ארע פוזט געזען אין גע-
פאכט אנטקעגן דעם זייט.

בזוך פאר האט איינגעזען די זאך
אייבן דאך אין האט אגעזען צו פראגען ביי
פאר דער זייט אין דאך

אין די זייט אין די זייטע האבן זיך גע-
זייט אין געזען אין די זייטהארטע דארטן
אייבן אייבן דאך פון גארטן שטייב האט זיך אייך
פארזעט פארן זייט אין האט אגעזען צו זינגען

אייבן אייבן טרעט האט זיך אייך געזען
געזינגט אין געזען דאס אין געזען דער זייט
זייזען. ער דער זייט זייזען האט זייער שטארק

געהאלטן פון זיך. זיינע ער פדעגט אַטאַגן די מענטשן.
פון זיאנען עס קומט דער זיינט צי פון מערב. צי
פון מזרח. פון צפון. צי פון דרום. איצט האָט ער
אַנגעהויבן צו מירשען.

דער זיינט זייג מיט ער פדעגט מיט זיך
טרויערליכע שטייב אין פארקלעבעט.

א באַהער זיינט זיינער. דינמאָד איז ער מיט
געזייען צופרידן. איז דער זיינט געקומען פון צפון.
פדעגט ער בורשע צו איהם דער קעלט אז
ער געקומען פון דרום פדעגט אים זיין צי זיאנעם.

דער זיינט זיאַרט אפער פארבויבן איהן דאך
זיך דורכצושטעקן מיט זיינט זיינער. נאָר פליצלינג
האָט מען איהן מירעם אַנגעהויבן צי קלינגען. עס
איז געזיען פארנאכט צייט. האָט דער זיינט זיך איהן
גוף צויעגנט מיטן זיינט זיינער אין און אייעקגע
האַפן זייטער.

די גראָקן קלאנגען האָט ער אַבער מיטגעניג.
מען מיט זיך. זיינע זיי זינען אים זייער געפעלן
געזיאַרן. א ביסל קלאנגען זיינען דארטאָרן געגאנג
גען אין זייער א טייל אַבער האָט ער דאָך באהאלטן.

איך זייער דאָס אייעקטראָגן דעם אַלטן

פאסטן, יאָס פאשעט אײַפן פעדל זײַנע זעפסע-
לעך, האָט ער געקלערט.

אין ער האָט זיך אַ דאָ געטאָן איבערן רײט-
ברױנעם פעדל צום פאסטן.

דער פאסטן האָט זיך צוגעקלערט צום קראַנג
אין געזאַנט.

נאָ זעפסעלעך זײַנע זײַן צײַט אדױם
צו גײן.

די זעפסעלעך זײַנען געײען צעײַערפן
איבערן ברױטן פעדל, זײ האָבן געזעפּלונקען גע-
צופט גראָו געטעקעט טעײַטס טעײַטס אין געײענע זײַער
צופרידן מיט זײַער לעבן.

סאראַ דיכע נפּשײט האָט געזאַנט דער
זײַנט אין אַ בראַו געטאָן איבער זײַנע זײַכער יאָ
לענער פעדל, זײ זײַנען כּײַט אױף שײַן זײַן
קײַנע זײַסע יאָרען זעפסעלעך אײַפן הײַט...

דאָ האָט זיך דער זײַנט דערזאַנט אַז אײַם
שײַט נאָך הײַנט פאַר אַ לאַנגע נסײַעה האָט ער
זיך הײַבלעך צוזעגנט מיט די זעפסעלעך אין זיך
געלאַזט זײַטער.

דער זינג איז אויפן געגאנגען איבער א זינג
טע פראכט טענען ארום און ארום אינמיטגעלייגען צו
זען מיט זיין ביים מיט זיין הינט מיט זיין זענטש.
פריער איז דער זינג באמערקט זיי
עמיצער טייט איינע בערג מיט איינגעשטרעק
טע הענט.

אלא דאס איז דאך זיין ארטע באהאנדע
די זינגער דאך זיך דערפרייט דער זינג און
ניך א דאך געטא צום בערג

יאס זינגער אפער גייען זיך אפגעצול

מיט די דאזיקע זינגער האט ער אונגעכאפט
די פרייטע פון דער זינגער און זיי אונגעקומען צו
דרייען זיך און ארום איינע טראכט און זיך דער
ארטער זיך זען מיט פארשאפט דער אטעם און
זי האט אונגעקומען צו זעכצן און סתרישען.

מיט אונטע זינגער זינגן זיך זענען פאר
איר האט א קינד געטאן דער זינג און און
איינגעשטרעקט זינגער.

די ארטע מיט זעט נאך ארץ געזעכענט דער
פריער אבער איז געווען זיך צופרידן בשעת

דער זיינט האָט געדרייט די פּראָצען פּוין דער
פּוין האָבן די פּוין פּוין פּוין פּוין פּוין פּוין
די פּוין.

און די

דאָס האָט איבער זייערן דער זיינט האָט
איצט ארויסגעשאפּט און נאָך ארוי געזען פּוין
איינזאָם אין זייערן סתּאָט זיך געזען נאָך זאָם
אין גראָם גראָם אין זאָם פּוין פּוין פּוין פּוין
זיך געזען א קליין אָדער גרויס טייער די
טייערע זיינען אָבער געזען און שטייט זיי זיי
זייערן געזען.

זאָס עפעס זייערן זיי אין זייערן זייערן
טאָג האָט געזען דער זיינט פּוין פּוין פּוין
דאָ זייער איבער.

אין ער האָט א בראָו געזען גרוין און די
זאָסערעך די זאָסערעך האָבן זיך אָנגעהויבן צו
פּוין זיך קארבן אין האָבן זיך באַדעקט מיט
קליינע טייערע.

— אין נאָך עפעס זיינט צום זאָס האָט
זיי געפרעגט דער זיינט.

— אָן זיין גאַרניט זיינט האָבן זיי געזען.

פערט, צי הערשט דען גיט זיין רייטן?

אין באמת פין דערלייטן האָט זיך געדאַזט
הערן עפעס אַ משינהדיקער בריוון.

דאָס איז געווען דער ים. אין זיי נאָר דער
זיינט האָט דאָס דעהערט, אַז האָט ער דאָס אַ
פלי געטאָן ער האָט געזאָרט נאָך היינט זיין
ביי אים.

הי היי האָט ער געפויפט אין געפויגן.

אין אַט איז ער שוין געקומען צו אים, צום
גרויסן-גרויסן בלויזן זייטן ים.

דאָ אייפן ים זיינען די מייארוס געווען גאָר.
גאָר אנדערע זיי יענע קרוינע בויאהעלעך אויף
די קרוינע טייכלעך. סארא טיינע שוים קרוינען זיי
האַבן געהאַט און זיי שוין זיי האָבן זיך געשפּילט
אין געקוקט איינע איבער דער אנדערער!

אין אַז דער זיינט איז צוגעקומען און האָט
אַנגעהויבן צו שפּילן אין זיך שפּילן מיט זיי - האָט
זיך אויפגעהויבן אייפן ים אזא טאנצער, אזא
שפרניגערט, אז די מענטשן האָט זיינען געפאָרן
אויף די שיפן האָבן זיך אַבערגעשראַקן.

די זעגלשופלעך האָבן זיך מיטן זיינט זייער
דערפרייט.

ענדערעך ביסטו געקומען צו אינון האָבן
זיי צו אים געזאָגט. דעם גאנצן נאָכמיטאָג שטייען
מיר אין קענען זיך פון אַרט נישט רירן. זיי אָווי
גוט זיינט, הערף אונז צו א ביסערע.

מיטן גרעסטן כבוד, מיינט זיינע פרוינט.

האָט זיך אָפגערויפן דער זיינט.

ער האָט א בראַו געטאָן אויף די זעגלען אין
זיי האָבן זיך גלייך אָנגעבליאָן אין קיינעם
געזאָרן.

גענוג שייך גענוג שייך בראַו נישט אָווי
שטארק, מיר קענען דאָך נאָך פראַצן האָבן זיי
אָנגעהויבן זיך צו בעטן.

ס'איז גאַרנישט מיינט פרוינט, שרעקט זיך
נישט, האָט ער זיי געענטפערט אין האָט נאָך
שטארקער גענומען בראַון.

די זעגלען האָבן טאקע נישט געפלאצט, און די
שופלעך האָבן פלינק אין לייכט ארוםגעשויממען
אויפן וואַסער.

ס'איז פאמת געזייען זייער א שייך בילד.

דו דארפסט זיך מיט מעסעניען אויף אנדו,
"דאס מיר האבן זיך געשראָקן האָט געזאָגט צום
זיינט אין זעלשופט. א גרויסע שיק זיכע האָט
זיך היינט אינגעלערט פון אמעריקע. האָט אונדו דער-
צוהט זייען דיר זייער שרעקלעכע זאכן.

"זען מיר האָט זיך שטארק פארזיג-
דערט דער זיינט.

יע זייען דיר. ער האָט געזאָגט אז דו
האָסט דערשטימטען אין ים א שיק. פדויער האָסטו
צעבראָכן אדע מאטטבויער דערנאָך האָסטו דעם
שיף מיט אדע מענטשן. "דאס זיינען אויף אים געזייען,
ארויסגעשרוידערט אויף א פערט.

זיי שרעקדעך דאָס איז האָט געזאָגט
דער זיינט אַבער מיט אַך האָב דאָס געטאָן,
נאָר מוין ערשערער ברויער. דער שטירעם. ער האָט
דאָס געטאָן.

אויגנטדעך איז שוין דעם זיינטס הייזע געזייען
איצט געפנדוקט.

ער האָט געזאָרט קומען צום ים אין האָט
זיין ציל דערגרייכט.

דאָ אייפן ים האָט ער פארבראכט דעם גאנצן
פארנאכט.

אָט איז שוין געקומען דער צייט. די זון איז
שוין פון לאנג אינטערגעגאנגען. די זעגלשיפ'לעך
זיינען שוין אייפקומענדיגען. די זייסע יאסער
פריגעלעך. יאָס האָבן זיך ארויסגעשלאָגן דעם גאנצן
טאָג איבערן ים. זיינען שוין אייך אייפקומענדיגען.
זיי זיינען שוין איצט אין זייערע נעסטן. יאָס גע
פינען זיך אייף די פערדן.

אין דער זייט זיזשע קען ער זיך זייגן
שלאָפן ער איז דאָך געווען אייז פארמאכערט פון
דער לאנגער לאנגער הייזע. ער האָט געזאָרט זיך
אויסווען א באקיימען יארעמן זינקעלע.

ס'איז שוין געווען זייער פינסטער. זייט אייפן
ברעג האָט ער דערווען א בלאסן פייער.

דאָס האָט געברענגט א פייער. אין פייערס
הינדל, יאָס איז געשטאנען אייפן ברעג זיין ים.
י פייערלעך האָבן פריינדלעך ארויסגעקוקט פון די
פענסטערס אין דער פינסטערניש ארין.

י ים ס'זאָרט געווען זען איך יאָרט
געקענט זיך איצט אהין ארויסקרייבן. האָט גע
טראכט דער זייט. אָבער זיי מאכט מען דאָס
האָט ער זיך דורך דער פינסטערניש אהין

אייפקלדאָן אין געזיכען צום פישער הייל.
ער האָט פרויבירט ארוינגיין דורך די פענסטער,
אַבער זיי זיינען געווען צו פעסט פארמאכט. האָט
ער זיך א ביסל א גראַב געטאָן ביי דער טיר
אויך אימיסט.

דער זיינט איז אַבער א פראַט. האָט ער זיך
ארויפגעשאפט אויפן דאָך. זיך א גנבע געטאָן דורכן
דריטען אין ארין אין אויף.

זיי נאָך דער זיינט איז ארין ארוינגעקומען.
האָט דער פישער אין אויפן גלייך אייפגעפלאַמט
אין פארשפרייט איבער. שייב זיך הייט גאַלדע
נעם שוין.

אונגעווייניק אין שטיב איז געווען יארעם. אין
מיטן צימער איז געשטאנען א זינג אין יעדעסער
סאז געלעגן א קינד מיט הינטע בעקלעך. דאָס
קינד האָט געטרויען אין גיט געוואָלט אינשלאָפן.
איז די מאמע צוגעגאנגען צו דער ייגערהע, זיך
אייפקוועצט רעם איר אין אַנגעהויבן צו זינגן דאָס
קינד און זינגען א לידלעך:

שלאָף שוין, שלאָף מיין טייער קינד
הער, עס הייט דער אָונט זיינט.

ייגט די ביימער אן א שיעור.
אין פון יינטרס צארטן דיר
פארן טרויער גארד געשפונט
שימערט עס מיט דיכט אין גרויס...
כיבענג א טרוים דיר בארד אריין,
שראף נאך איין פון קינד שראף אוןן

הוי גי האט ציפרודן א הויך געטאן
דער ווינט, אָט דאָ ייִצ'ט אַך געהאט א גיטן
נאכטלעגער, קיין בעטערן קען אַך זיך גאַרניט
ווינטשן.

אינדעם האָט זיך געעפנט די טיר, אין ס'איז
אַריין אין שטיב דעם קינדס טאטע, דער פישער.
ער איז צוגעגאנגען צו דער ייגערהע, זיך איבער-
געבויגן איבער זיין קינד אין אים, א קינד געטאן
אין די רויטע בעקעלעך.

ס'איז געייאָרן שפעט, דער פישער אין זיין
חטיב האָבן זיך געלייגט שראָפן, דאָס קינד איז שוין
אויך פון לאנג אינגעשלאַפן, און אין שטיב איז
געוואָרן שטיל.

דער ווינט האָט זיך באהאלטן אין ווינקל פון
אויועלע און געבליבן דאָרטן ליגן שטיל, זי א
קצעלע.

אינטעלעצן האָט ער אַבער נישט געקענט, ער
האָט אַרץ געטראַכט זײַנע דעם לידערע מיט די
גאַלדענע טרויערען.

צו איז אמת די טעשה.

דער געדאנק זײַנע דעם האָט אים נישט גע-
לאָזט רוען, נון ער מוז מיט די אויגענע אויגן
זען די גאַלדענע טרויערען.

שטיר האָט ער זיך דירכגעגובעט דירכן קויכען
גלויב אין גארטן ארײַן.

אַט אויף דעם ביימערע זײַער איך אויס-
פרוּיין צו סאזי אמת, זאָט די מאַכע האָט געזונגען.
ער האָט שטיי א טרויער געטאָן דעם ביימ-
לע, א פאַר גערע בלעטער זײַנען אראָפגעפארן אויף
דער ערד, האָט ער נאָך א סאַר א שאַקל געטאָן
שוין פעסט, דערנאָך א דריטן סאַר גאַר שטארק,
פון בוים האָבן זיך א שאַט געטאָן א סך, א סך
בלעטער, יא, נישט מער זײ בלעטער, אַבער זײ זײ-
נען די גאַלדענע טרויערען זײ זשע האָבן זײ זיך
באהאלטן ?

דער זײַנט האָט גוט באַטראַכט דעם ביימעלע,
וואָס זשע האָט ער דערזען גע, צו די צײַנגן פון

ביימעלע, דאָרט, זיי עס זינען פריער די באַלעטער
 געהאנגען, האָבן זיך צוגעטיילעט א סך גאָר קלענע
 נינקע קנאספערעך.

אפטר ליגן די טרוימען, די גאָלדענע פרוי
 לינג טרוימען, אין אַט די קנאספערעך באהאַלפן
 טייטשט אויס אז יא, אזוי מוז דאָס טאקע זיין.

דער זיינט האָט אזוי געטראכט, אָבער יאָרטן,
 מוז די קנאספעס זייען זיך עפענען, האָט ער נישט
 געקענט, האָט ער זיך שטיל צוריק ארוינגעגעבעט
 דורכן קיימען אין יארעמן אויפן ארײן.

אין א זיילע ארום איז ער שוין געשלאָפן.

